

Güncesi

Ali Nesin

15 Temmuz Pazar. Öğrenciler geldi. Eşyalarını odalarına yerleştirenler, ellerinde kazma kürek, çadır kuracakları yeri düzleyenler... Heyecan son hadinde. Açılış töreni yaptık.

İşçiler, gönüllüler, öğrenciler, Şirince ve Selçuk ileri gelenleri... Haydn'la açtık. İşçiler kurban istemişler, kurban kestik. Hoşbeşten sonra amfiteatra geçtik. Öğrenciler benden yüksekteyken konuşmaya alışmamışım, yadırgadım. Buranın hepimizin olduğunu vurgulayıp imece usulü bir çalışma umduğumu söyledim. Mimarımız Sevan Nişanyan'a teşekkür ettim. Ardından [Vakıf çocuklarından] Süleyman'ın tasarladığı simgesel anahtarı sunduk Sevan'a. Sevan oluşumun adının olmadığını, bir adı olması gerektiğini söyledi. Haklı. Sade ve içten bir açılış oldu.

İnşaata bir hafta kadar durdurmaya karar verdik. Birkaç işçiyle devam ederiz ilerde. Ama para?

Köyün "Atatürk Bulvarı"

16 Temmuz Pazartesi. Dersler başladı. Mehmet Kırıl günde iki saat karmaşık analiz yapıyor. Sasha [Alexander Borovik] İngiltere'den geldi bu akşam, yarın o da derslere başlayacak.

Akşam öğrencilerden üçer kişilik çalışma grupları kurduk. Sulama, temizlik, mutfak, inşaat... Bir sürü iş var yapılması gereken.

Derste. İnşaata da çok emeği geçen öğrenci Ali İlik en sağda

17 Temmuz Salı. Hava bunaltıcı. Sürekli soğuk suyun altına sokuyoruz başımızı. Ama şehir daha da çekilmez. Sasha ilk dersini verdi. Kampa bayıldı, ağzı kulaklarında, Sovyetler'de geçen gençliğini anımsatmış. Şirince'ye birlikte yemeğe çıktık akşam.

Sevan inşaata devam etmek istiyor. İyi güzel de para yok ki. Sağa sola telefon ettim ama beyhude! Duyurmak gerekiyor, belki bir iyiliksever... Bir PR bulduk. Yarın Star'dan bir gazeteci gelecek.

19 Temmuz Perşembe. Bir öğrencinin tabiriyle "mutluluk manyak düzeyde!" Hele kapkara gecede öğrencileri masa lambalarının altında kitaplarına gömülmüş görmek çok hoş bir manzara. Herkes mutlu. 40-50 kişi kadar varız. On kişi filan çadırlarda kalıyor.

Taş evler

Geçenlerde ormanda sakat bir şahin yavrusu bulmuştuk. Köye getirdik. Bakıyoruz. İyileşti ve güçlendi ama daha avlanmasını bilmiyordur. Biraz daha büyüsün salacağız.

Oluşumun adını buldum! Matematik Köyü... Cuk oturdu, çünkü tam bir köy burası. Yapılar taştan. Çamur ve saman karışımı bir bulamaçla sıvanıyor. Hamamların kubbesi de bir köy camiini andırıyor, bir minaresi eksik. Öte yandan ders yaptığımız ortak mekân sanki kovboy barı.

Ortak mekânda, derste.

21 Temmuz Cumartesi. Seçimlerde oy kullanmak isteyen öğrencilerin ısrarına dayanamayıp bu haftasonunu tatil ilan ettim. Otobüs kiraladık, oy kullanmamayı seçenlerle yarın Milli Park'a gideceğiz. Bazı öğrencilerin cumadan yola çıkmaları pek hoşuma gitmedi doğrusu.

Şeftali ve vişne reçeli yaptık. Vişne reçelinin altını yakmışız, kamp ateşinde reçel yapmak kolay olmuyor, yiyemedik. Ama şeftali reçeli çok güzel oldu.

22 Temmuz Pazar. Milli Park bir cennet. Deniz pırl pırl. Denizden kıyıyı seyretmesi de müthiş keyifliydi. Parkta bile matematik çalıştık. Akşam Sonat Süer geldi. 9 yıl önce birinci sınıfa başlamıştı. O da katılmıştı bu yazokullarına yıllar önce. Çocuktu o zamanlar. Dün gibi. Şimdi hoca oldu! Bu öğrencilerden de çıkacak elbet geleceğin hocaları.

Akşam birkaç öğrenciyle Sevan'lara TV'de seçim sonuçlarını seyretmeye gittik.

23 Temmuz Pazartesi. Dersler nihayet yeniden başladı. Sasha ve Mehmet Kırıl dışında Sonat ve bir öğrenci daha [Melek Kılıç] ders veriyor. Böylece benim yüküm oldukça azaldı. Ama gene de istediğim gibi çalışmıyorum. Çok sıcak ve çok ziyaretçi geliyor.

PR'ımız Şermin Topçu geldi. Herkes gibi o da hayran kaldı, özellikle atmosfere. Medyaya dağıtacağımız metni hazırladık.

İki üç işçi tuttuk ufak tefek eksiklerimizi tamamlamak için. Kemer ve hamamın iç sıvasıyla tuvaletlerini bitirecekler. Yeterince tuvalet yok. Sabah-

Alexander Borovik (en solda), Sonat Süer (kara sakallı, uzun boylu) ve bendeniz (ak sakallı, kısa boylu) öğrencilerle

ları sıra oluyor. Hamamın kubbelerini tam bir yarımküre yapamıyorlar ne yazık ki, eğri büğrü oluyor. Olsun, böyle de güzel... Hamamlardan biri bitti gibi, temizliği kaldı. Bu sıcakta nasıl keyfini çıkaracak... Bir öğrenci hamama klima önerdi!

25 Temmuz Çarşamba. Sabah 9'dan akşam 8'e kadar ders yapıyoruz. Öğle yemeği için bir saat ara veriyoruz sadece. Herkes her derse girmiyor tabii.

Milli Park'ta çalışıyoruz

26 Temmuz Perşembe. İnanılmaz bir şey! Jandarma köyü bastı. Akşamdı. Sonat ders veriyordu. İnşaat ruhsatı sordular. Yok! Başvurusunu bile yapamadık, çünkü 12 aydır fiziken var olan yolumuzu kadastroya kaydetmeye çalışıyoruz. Tam işler bitecekken yasa değişti, AB yasalarına uyum gereği eski koordinatlar artık geçerli değilmiş, bundan böyle uydu koordinatları gerekiyormuş. Bu ölçümleri yapan aygıt da henüz gelmemiş bu yöreye... Ama 50.000 YTL'ye getirtiliyormuş... Aynı ihtiyaçta başkalarını bulabilirsek bedeli paylaşabilir-

mişiz... Diğer işlemler için de bir o kadar gerekiyor... Köylü nasıl izin alıyor?

Kiminin buraya konsantrasyon kampı demesi boşuna değil...

Ruhsatsız inşaat yaparsam ne olur diye sordum bu işten anlayanlara. 5-10 milyar cezası var dediler. Tamam dedim, öğrencilerin öğrenecekleri yanında 5-10 milyar ne ki! Cezayı kabul edip inşaatı başladık.

Bu sabah bir gazetenin Ege ekinde çıkan Matematik Köyü haberini ihbar kabul edip icabet etmiş jandarma. Haber yapılmasını biz rica etmiştik. Böylece kendi kendimi ihbar etmiş oldum! Haberin sadece Ege ekinde değil, tüm yurttan yayımlanan nü-

Mehmet Kırıl, her sabah dağdan inip karmaşık analiz dersi veriyor

hasında çıkmasını dilemişim. Ama şanssızlık bu ya, o gün çok tecavüz haberi varmış, bizim habere yer kalmamış. Sadece Ege ekinde bastılar haberi.

Köyün hamamı (Hamamsız matematik köyü mü olurmuş!)

Yarım düzine kadardılar ve silahlıydılar. Ama korkutmuşum!

Öğrenciler kahramanca yazokulunu savundular. Yüzbaşı komutanla atıştılar. Birçoğunun başına ilk kez geliyor böyle bir şey.

Ders vermek için Milli Eğitim'den izin almadığım da anlaşılmalı! Bu konuda da soruşturma açılmış. Ben üniversite hocası değil miyim? Ne izni!

İnşaat alanını mühürlediler. Amfiteatrı ve hamamları kullanamayacağız. Oysa buna yetkilerinin olmaması lazım. Sorup soruşturmuştum inşaatı başlamadan önce.

Öğrencilerin fotoğraf çekmesini yasakladılar. Neden diye sorduk. Bu bir baskınmış ve baskında

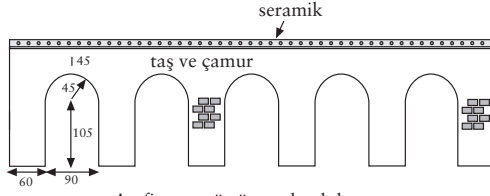
İnşaat durdurulduğuna göre ağaçlandırmaya çalışmalarına başlayabiliriz.

fotoğraf çekmek yasakmış...

Tutanak tuttular. İmzaladım.

Telefon kesik. Arızanın neden kaynaklandığını bilmiyoruz. Kesmiş olabilirler mi? Daha neler!

27 Temmuz Cuma. Felaket bir gün oldu. Sabah

Jandarmalar geldiğinde bitirilmekte olan kemer, bir ayağı eksik kaldı.

elektrik idaresinden geldiler. Zirai gerekçeyle aldığımız elektriği meskenlerde kullanıyormuşuz ve bununla yetinmeyip arazi dışındaki çadırlara elektrik vererek yasaları deliyormuşuz... Jandarma ihbar etmiş... Neyse ki elektriği kesmediler. Birkaç gün içinde abonelik koşullarını değiştirmemiz gerekiyor.

Akşama daha beteri oldu. Gene geldi jandarma. Dersteydim. Görmedim dışarda olduklarını. Dersimi bölmek için bir süre beklemişler sağolsunlar. Selçuk Cumhuriyet Savcısı'nın emriyle Pazartesi sabahı saat 8'de meskenleri mühürleyeceklermiş, dolayısıyla evlerden çıkmamız gerekiyormuş!

Hiç beklemiyordum bunu. Mevzuat böyle değil ki... Buna hakları yok ki... Olsa olsa inşaatı durdurup ceza kesebilirler, onu da savcılık değil İl Özel İdaresi yapabilir. Bana böyle söylenmişti. Tek ruhsatsız ev burda mı var? Hepsini mi mühürlüyorlar? Ne yapacağız çoluk çocuk?

Öğrenciler gene itiraz ettiler. Yapmayın etmeyin demenin faydası olmayacağını biliyorum ama gençlik işte, başkaldırıyor, işe yaramasa bile.

Önce Vakıf'ta ya da Bilgi Üniversitesi'nde devam ederiz yazokuluna diye düşündüm ama sonra köyü terketmenin mağlubiyeti kabul etmek demek

olacağını idrak edip, ormanda çadır kurup kuramayacağımızı sordum komutana. Kurabilirmişiz. Öğrencilere dönüp,

Açıkhava amfiteatri. Tam güneşten korunmak için çardak yapacaktık ki jandarma bastı.

- Arkadaşlar, dedim, pes etmece yok! Çadır kurarız, dersleri açık havada yaparız ama yazokuluna ve matematiğe devam... Kabul mü?

Anında kabul ettiler, üstelik sevinç çığlıklarıyla. Sınır tanımaz matematikçiler diyorum onlara.

Öğrencilerin kimlik bildirimlerini jandarmaya zamanında vermedim diye 100 lira ceza kestiler... Aklıma gelmedi değil, hatta talimat da verdim bunun için. Hiç zamanımız olmadı ki.

100 lira ne ki? Ama burada beni yaralayan davranış biçimi. Uyarsalar, 24 saat içinde kimlik bildiriminde bulunun deseler, biraz daha yakınlık gös-

30 Temmuz baskınında. Bunu haketmedik bakışları

Matematik yazokulunun hamamı da mühürleniyor

manı düzledik. En müsait yer, ormanda çöp ve at mezarlığı olarak kullanılan ağaçsız bir bölgeydi. Koca bir traktör dolusu çöp attık. Kemikleri üstüste yığdık. Etkileyici bir heykel çıktı ortaya. Korkanlar olduğu için çadırları olabildiğince birbirine yakın kurduk. Ders yapabileceğimiz oldukça geniş bir başka alanı da düzledik. Kız erkek herkes çalıştı. Kan ter içinde kaldık. Sonra, kütüphaneyi, mutfağı, yatakları taşıdık. Odalarda hiçbir şey bırakmamamız lazım. Yarından sonra odalara giremeyeceğiz.

Korkan ya da ailesinden baskı gören birkaç öğrenci yazokulunu terketti. Çok üzülüm.

Avukatım tatilini kesip geldi.

Ve böylece bu saçmasapan bürokratik iş yükünden bütün gün matematik yapamadık. Bu gençlerin bu günü bir daha geri gelmez ki... Gitti gider.

Matematik Köyü haberini duyanların akınına uğradık. Yarın kapanacağımızı söylediğimde çok üzülüyorlar.

Bu gece herkesin çadırlarda kalmasını önerdim. Alışalım, eksiklerimizi anlayalım. İlk defa çadırda kalacaklar var. Yorgunluktan ölüyoruz. Yarın sabah 6'da kalkıp gün doğmadan derslere başlayacağız. Artık açık havada ders yapacağımızdan, güneş yakmaya başlamadan matematik yapma kararı aldık. Tam bir komün hayatı ve dayanışması.

Milliyet, "yasalara saygılıyız" dediğimi yazmış... Oysa hiç ağızımdan öyle bir laf çıkmadı. Tekzip yollayacağım!

Emre Alkan geldi. Yarın analitik sayılar kuramı derslerine başlıyor.

30 Temmuz Pazartesi. Erkenden derslere başladık. Şahin yavrusu meraklı gözlerle bizi izliyor. İyileşti ama salmak için büyümesini bekliyoruz, şimdilik avlanamaz. Bize de çok alıştı.

Yemek saati oldu jandarma gelmedi. Allah Allah... Oysa sabah 8'de gelecektirdi. Merakta kaldık. Avukatımızdan olumlu haberler geliyor. Gelmeyeceklerini sandık. Öğrenciler söylendiler. Hem söz veriyorlar hem de gelmiyorlar... Yaptığımız o kadar iş boşa mı gidecek? Çok komikler.

Öğleden sonra elektrik işi için Selçuk'a giderken jandarmanın bir saat içinde mekânı mühürleyeceği haberini aldım. Ruhsatsız inşaattan mühürleyemeyeceklerini anlamışlar, izinsiz eğitimden mühürleyeceklermiş... Elektrik idaresinden sonra savcıyla görüşmeye gittik.

Kaçak eğitim veriyordum... Bir eğitim kurumu kurulmuş, izni yokmuş... Eğitim kurumu yok ki izin alalım. Kimseden para almıyoruz, kayıt yok, diploma ya da sertifika verilmiyor, sınav yok, not yok. Sadece Nesin Vakfı'nın mekânını kullanıyo-

Çadır kurulacak yerleri düzlerken

ruz. Yemeği, temizliği, bulaşığı ortaklaşa yapıyoruz. İnşaatla bile çalışıyor herkes. Böyle eğitim kurumu mu olurmuş? Üstelik bu yazokulu TÜBİTAK destekli ve dolayısıyla onaylı. TMD, İstanbul Bilgi Üniversitesi de cabası... İzin gerekmediği gibi izin gerekse bile daha ne izni gerekiyor?

Çaresizlik içinde kıvrınırken savcıya “İzne ihtiyaç olmaması gerek, ben Ali Nesin'im, üniversite hocasıyım” diyorum, “Adınızı duymuştum bir yerlerden... N'apalım yani!” diyor. Tartışma hararetlendi. Ses tonu bayağı yükseldi. Daha fazla konuşmanın anlamı yok belli ki. Ayrılırken el sıkışmadık.

Köye geldim. Jandarmalar gelmişler.

Sadece ders yaptığımız ortak mekânı mühürlediler. Bir iki gün sonra gelip yattığımız yerleri de mühürleyeceklermiş, emir zamanında ulaşmamış...

Jandarmalar oradayken ziyaretçiler geliyor köyün açılışını kutlamak için... Çok üzüliyorlar kapılmak üzere olduğunu anlayınca. Onları teskin etmeye çalışıyorum.

Akşam ders yaptık. Etkilenmemeye çalışıyoruz.

31 Temmuz Salı. Gene saat 6'da kalktık.

Yazokulunun kapandığı haberi yayılmış, TV'ler, radyolar, gazeteler, dostlar, telefon eden edene. Yetişemiyorum.

Elektriğimiz kaçakmış... Valilik öyle demiş.

Oysa değil. Bizim kendi elektriğimiz. Sadece sulama amaçlı aldığımızın farkında değilmişim. Nerden bileyim elektriğin sulamalsınının olduğunu... Adam gibi söyleyemezler miydi? İlla cümle âleme duyurmaları mı gerekiyordu?

İl Özel İdare'den geldiler. İşte yapılması gereken buydu. Ölçtüler biçtiler, inşaatın durdurulduğuna dair bir mühür vurdular ve gittiler.

Yakında Milli Eğitim'den de müfettişler gelecekmiş... Bir de Orman Bakanlığı'ndan geleceklermiş. Ormanda çadır kurduk ya... O da yasakmış. Galiba bizi denize dökmeye niyetli bunlar.

PR'a gerek kalmadı! Tüm gazetelerdeyiz. Ümraniye kahvelerinde, “İnşaat kaçak, eğitim kaçak, elektrik kaçak, hocaları da kaçık” diyorlarmış...

Moralleri ayakta tutmak için yarını tatil ilan ettim. Gene Milli Park'a denize gideceğiz.

1 Ağustos Çarşamba. Milli Park'tayız. Biz yoldayken telefon geldi. Orman Bakanlığı'ndan müfettişler gelmiş. Ormanda çadır kurduğumuzu tespit etmişler...

Milliyet'te çıkan “orman bizim oldu” demecim rencide etmiş, hakarete uğramış saymışlar kendilerini... Orman bizim oldu dediysek, arka cebimize koyup evimize götürdük demedik ya... Orman orda duruyor, üstelik eskisiden çok daha orman.

Çöplük haline gelmiş ormanı temirlerken

Ormana çadır kurmanın cezası 6 ay ila bir yıl arasındaymış. Ama Milli Park'ta gençlerle o kadar mutluyum ki hiçbir şey umrumda değil. Mutluluğun doruk noktasına ulaştığı anlardan birinde, yoksa ben öldüm de cennete mi geldim diye düşündüm.

Aşımız Tufan Usta yaralı şahinimiz Süleyman Cauchy'yle

2 Ağustos Perşembe. Yeni çıkacak derginin provaları geldi İstanbul'dan. Akşam, yemekten sonra öğrencilerle tashihleri yaparız.

Telefonumuzun jandarmanın isteği üzerine kesildiğini öğrendim.

Saat 17 sularında, yerel tabirle Ormaniye'den geldiler. Jandarma eşliğinde. 24 saat içinde çadırlardan çıkmamız istendi. Biz o ormanı adam ettik, çöplüktü, at mezarıydı, pırıl pırıl yaptık, gerçekten ormana benzettik. Bunu da biliyorlar. Üstelik jandarmaya ormana çadır kurup kuramayacağımızı sormuştuk, izin almıştık.

Çadırlarda kalmasak ama çadırları yerinden oynatmasak... Olmazmış. 24 saat içinde pılımızı pırtımızı toplamamız gerekiyormuş. Yarın gene bütün gün kazma kürek sallayacağız anlaşılır.

Ardından jandarma yüzbaşı, evlerde kalınmayacağını, dolayısıyla bu arazinin bu kadar kişiyi barındırmak için sağlığa uygun olmadığını, Allah korusun bir salgının çıkabileceğini, buradan gitmemiz gerektiğini söyleyip Pamucak'ta çok güzel bir yer bildiğini, Pamucak'a gitmemizi önerdi. Oysa Şirince'de çeşmeler kupkuru, Ankara'da gündür bir damla su yok, asıl salgın tehlikesi oralarda var, burada değil. Suyumuz gürül gürül akıyor ve akacak da eğer elektriğimizi kesmezlerse. Bütün bunların hepsi bahane tabii. Gözdağı vermek, moralimizi bozmak, yazokulunu dağıtmak istiyorlar. Sürekli taciz.

Ayrıca inşaatın durdurulması neden evlerde kalmamıza engelmış ki? Bu mantıkla Türkiye'nin yarı-

sı evsiz kaldı demektir!

Bu düşmanca tavrı anlamakta zorluk çekiyoruz. Siyaset yapmıyoruz, toplumbilim dersleri vermiyoruz, ekonomiyle, toplum düzeniyle ilgili bir etkinliğimiz yok. Yalnızca çoluk çocuk matematik yapıyoruz, o da uygulamalı bile değil, soyut matematik...

Şimdi Mehmet Kırıl karmaşık analiz yapıyor. Birazdan bir yüksek lisans öğrencisi sonlu elemanlar tarafından gerilmiş abelyen grupların sınıflandırılmasını anlatacak. Bizden ne istiyorlar?

Öğrenciler çadırları sökeceğimiz için çok üzül-düler. Çok çalışmışlardı, kan ter içinde kalmışlardı. Başkaldırıyorlar duruma. Biz düşman mıyız? Nedir bu davranışın nedeni? Niye görmüyorlar kimseye zarar vermeden matematik yaptığımızı, sadece vatana millete değil, dünyaya da yararlı bir iş yapmaya çalıştığımızı? Bu kadarı da biraz fazla. Bu böyle devam edemez... Bir şeyler yapmalıyım.

3 Ağustos Cuma. Öğrencilerden çadırları sökmelerini isteyemedim. Cesaret edemedim. Çok üzüleceklerdi. Neyse ki Ormaniye'den gelmediler.

Şahinimiz kaçmış. Uğurlar olsun. Arada bir tepemizden bir selam yollarsa seviniriz.

Ali İlik bir ders verdi akşamüzeri. e'nin kesirli sayı olamayacağını gösterdi. Kırdı geçirdi hepimizi. Müthiş bir komedyen, tam bir stand up, one man show... Meğer mahsus güldürmüyormuş, hiç öyle bir niyeti yokmuş. Heyecandan doğal komikliği ortaya çıkmış!

Bütün bu saçmalıklar sona erecek, unutulacak hatta, ve geriye tüm ihtişamıyla Matematik Köyü kalacak. Yeryüzünde daha önce olmayan, hatta akla gelmemiş bir düşünceyi gerçekleştiriyoruz burada. Burnundan biraz ötesini görmeyi becerenler bu geçişi

Yazokuluna tam hız devam ediyoruz. Hiçbir güç bizi matematikten yapmaktan alıkoyamaz. ♥

İzinsiz eğitim anında suçüstü...